

31997L0009

26.3.1997

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

L 84/22

**DIRECTIVA 97/9/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 3 martie 1997
privind sistemele de compensare pentru investitori**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 57 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽²⁾,

având în vedere avizul Institutului Monetar European ⁽³⁾,

în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 189b din tratat ⁽⁴⁾, având în vedere proiectul comun aprobat de către comitetul de conciliere la 18 decembrie 1996,

- (1) întrucât, la 10 mai 1993, Consiliul adoptă Directiva 93/22/CEE privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare ⁽⁵⁾; întrucât directiva în cauză este un instrument esențial pentru realizarea pieței interne în sectorul întreprinderilor de investiții;
- (2) întrucât Directiva 93/22/CEE stabilește norme prudențiale pe care întreprinderile de investiții trebuie să le respecte în permanență, inclusiv norme al căror scop este să protejeze, în cea mai mare măsură posibilă, drepturile investitorilor asupra fondurilor sau asupra instrumentelor care le aparțin;
- (3) întrucât, cu toate acestea, nici un sistem de supraveghere nu poate să ofere o protecție completă, în special în cazul comiterii unor fraude;
- (4) întrucât protecția investitorilor și păstrarea încrederii în sistemul financiar constituie un aspect important al realizării și al bunei funcționări a pieței interne în acest sector; întrucât, în consecință, este esențial ca, în acest scop, fiecare stat membru să dispună de un sistem de compensare a investitorilor care să garanteze un nivel minim armonizat de protecție, cel puțin pentru micii investitori, în cazul în

care o întreprindere de investiții se află în imposibilitatea de a-și îndeplini obligațiile față de clienții investitori;

- (5) întrucât, în consecință, micii investitori vor putea să achiziționeze servicii de investiții de la sucursale ale întreprinderilor de investiții din Comunitate sau în cadrul unei prestări de servicii transfrontaliere, cu aceeași încredere cu care le-ar achiziționa de la o întreprindere națională, știind că li se oferă un nivel armonizat de protecție în cazul în care o întreprindere de investiții s-ar afla în imposibilitatea de a-și îndeplini obligațiile față de clienții investitori;
- (6) întrucât, în absența unei astfel de armonizări minime și din preocuparea pentru protecția investitorilor, statele membre gazdă se pot considera îndreptățite să oblige întreprinderile de investiții din alte state membre care acționează prin intermediul sucursalelor sau în temeiul libertății de a presta servicii să adere la sistemul de compensare al statului gazdă, în cazul în care acestea nu sunt afiliate la nici un sistem de compensare a investitorilor în statul membru de origine sau în care sistemul menționat se consideră că nu oferă o protecție echivalentă; întrucât o astfel de exigență ar putea prejudicia funcționarea pieței interne;
- (7) întrucât, cu toate că majoritatea statelor membre dispun în prezent de mecanisme de compensare a investitorilor, aceste mecanisme nu includ, în general, toate întreprinderile de investiții care dețin autorizația unică prevăzută în Directiva 93/22/CEE;
- (8) întrucât, prin urmare, tuturor statelor membre ar trebui să li se impună să aibă unul sau mai multe sisteme de compensare a investitorilor, în care să fie inclusă fiecare dintre aceste întreprinderi de investiții; întrucât fiecare sistem trebuie să acopere fondurile și instrumentele deținute de către o întreprindere de investiții în raport cu operațiunile de investiții ale unui investitor și care, în cazul în care întreprinderea de investiții se găsește în imposibilitatea de a-și respecta obligațiile față de clienții investitori, nu pot fi restituite investitorului; întrucât acest lucru nu aduce atingere normelor sau procedurilor aplicabile în fiecare stat membru în ceea ce privește deciziile care trebuie luate în caz de insolvabilitate sau de lichidare a unei întreprinderi de investiții;
- (9) întrucât definiția unei întreprinderi de investiții cuprinde instituțiile de credit care sunt autorizate să ofere servicii de investiții; întrucât aceste instituții de credit trebuie să fie incluse, de asemenea, într-un sistem de compensare a investitorilor în ceea ce privește activitatea de investiții ale

⁽¹⁾ JO C 321, 27.11.1993, p. 15 și
JO C 382, 31.12.1994, p. 27.

⁽²⁾ JO C 127, 7.5.1994, p. 1.

⁽³⁾ Aviz emis la 28 iulie 1995.

⁽⁴⁾ Avizul Parlamentului European din 19 aprilie 1994 (JO C 128, 9.5.1994, p. 85), Poziția comună a Consiliului din 23 octombrie 1995 (JO C 320, 30.11.1995, p. 9) și Decizia Parlamentului European din 12 martie 1996 (JO C 96, 1.4.1996, p. 28). Decizia Consiliului din 17 februarie 1997 și Decizia Parlamentului European din 19 februarie 1997 (JO C 85, 17.3.1997).

⁽⁵⁾ JO L 141, 11.6.1993, p. 27.

acestora; întrucât, cu toate acestea, nu este necesar ca aceste instituții de credit să fie incluse în două sisteme separate, în cazul în care un singur sistem îndeplinește atât cerințele prezentei directive, cât și ale Directivei 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor ⁽¹⁾; întrucât, cu toate acestea, în cazul anumitor întreprinderi de investiții care sunt și instituții de credit, poate fi dificil, în unele cazuri, să se facă o distincție între depozitele reglementate de Directiva 94/19/CE și fondurile deținute în legătură cu activitatea de investiții; întrucât statele membre ar trebui să poată determina ce directivă se aplică acestor creanțe;

(10) întrucât Directiva 94/19/CE permite unui stat membru să exonereze o instituție de credit de obligația de a participa la un sistem de garantare a depozitelor, în cazul în care instituția de credit respectivă participă la un sistem care protejează instituția de credit în sine și, în special, îi asigură solvabilitatea; întrucât, în cazul în care o instituție de credit care participă la un astfel de sistem este și o întreprindere de investiții, statelor membre ar trebui să li se permită, de asemenea, în anumite condiții, să exonereze instituția de credit în cauză de obligația participării la un sistem de compensare a investitorilor;

(11) întrucât un nivel minim armonizat de compensare de 20 000 ECU pentru fiecare investitor ar trebui să fie suficient pentru a proteja interesele micilor investitori în cazul în care o întreprindere de investiții se află în incapacitatea de a-și îndeplini obligațiile față de clienții investitori; întrucât, prin urmare, este rezonabil să se stabilească nivelul minim armonizat de compensare la 20 000 ECU; întrucât, în conformitate cu Directiva 94/19/CE, ar putea fi necesare dispoziții tranzitorii limitate pentru a permite sistemelor de compensare să respecte această cifră, deoarece măsura se aplică și statelor membre care, la data adoptării prezentei directive, încă nu dispun de un astfel de sistem;

(12) întrucât aceeași valoare a fost adoptată și de Directiva 94/19/CE;

(13) întrucât, pentru a încuraja investitorii să își ia precauțiile necesare la alegerea întreprinderii de investiții, este rezonabil să li se permită statelor membre să le solicite investitorilor să suporte un procent din pierderea suferită; întrucât, cu toate acestea, un investitor trebuie să fie acoperit pentru cel puțin 90 % din orice pierdere, atâta timp cât compensația care îi este plătită este mai mică decât compensația minimă comunitară;

(14) întrucât sistemele anumitor state membre oferă niveluri de acoperire mai ridicate decât nivelul minim armonizat de protecție din prezenta directivă; întrucât, cu toate acestea, nu pare să fie de dorit solicitarea unor schimbări în aceste sisteme în acest sens;

(15) întrucât menținerea în Comunitate a unor sisteme care oferă niveluri de acoperire mai ridicate decât nivelul minim armonizat poate conduce, pe același teritoriu, la diferențe la compensare și la condiții de concurență inegale între întreprinderile naționale de investiții și sucursalele unor întreprinderi din alte state membre; întrucât, pentru a contracara aceste dezavantaje, sucursalele ar trebui să fie autorizate să participe la sistemele din țările lor gazdă, astfel încât să le poată oferi investitorilor aceeași acoperire care este oferită de sistemul din țările în care se află; întrucât este adecvat ca, în raportul său privind aplicarea prezentei directive, Comisia să indice în ce măsură sucursalele și-au exercitat această opțiune și orice dificultăți cu care întreprinderile sau sistemele de compensare a investitorilor s-au confruntat în aplicarea acestor prevederi; întrucât nu este exclusă posibilitatea ca sistemele statelor membre de origine să poată oferi și ele această acoperire suplimentară, în condițiile stabilite de aceste sisteme;

(16) întrucât sucursalele întreprinderilor de investiții stabilite în alte state membre decât statele lor membre de origine care oferă niveluri de acoperire mai ridicate decât cele oferite de întreprinderile de investiții autorizate în statele lor membre gazdă pot perturba piața; întrucât nu este oportun ca nivelul sau aria acoperirii oferite de sistemele de compensare să devină un instrument concurențial; întrucât este necesar, prin urmare, cel puțin în perioada inițială, să se stipuleze că nici nivelul și nici aria acoperirii oferite de sistemul unui stat membru de origine investitorilor din sucursale aflate în alt stat membru nu trebuie să depășească nivelul sau aria maxime oferite de sistemul corespunzător din statul membru gazdă; întrucât orice perturbare a pieței trebuie examinată cât mai devreme, pe baza experienței acumulate și în lumina evoluției sectorului financiar;

(17) întrucât, în cazul în care un stat membru consideră că anumite categorii de investiții sau de investitori, limitativ enumerate, nu necesită o protecție specială, acesta trebuie să le poată exclude de la beneficiul acoperirii oferite de sistemele de compensare a investitorilor;

(18) întrucât, în mai multe state membre, sistemele de compensare a investitorilor se află în responsabilitatea unor organizații profesionale; întrucât, în alte state membre, există sisteme care au fost create și sunt reglementate prin

⁽¹⁾ JO L 135, 31.5.1994, p. 5.

lege; întrucât această diversitate de statut ridică o problemă numai în ceea ce privește obligația de a participa la și excluderea din aceste sisteme; întrucât, prin urmare, este necesar să se adopte măsuri pentru limitarea competențelor sistemelor în acest sens;

(19) întrucât investitorul trebuie să poată fi compensat fără întârzieri excesive după stabilirea validității creanței sale; întrucât sistemul de compensare în sine trebuie să poată stabili o perioadă rezonabilă pentru prezentarea creanțelor; întrucât, cu toate acestea, faptul că perioada în cauză a expirat nu poate fi invocat împotriva unui investitor care, din motive întemeiate, nu și-a putut valorifica creanța în termenul stabilit;

(20) întrucât informarea investitorilor cu privire la mecanismele de compensare este un element esențial al protecției investitorilor; întrucât articolul 12 din Directiva 93/22/CEE obligă întreprinderile de investiții să își informeze investitorii, înaintea încheierii unor tranzacții cu aceștia, despre posibila aplicare a unui sistem de compensare; întrucât, prin urmare, prezenta directivă trebuie să stabilească norme privind informarea investitorilor potențiali cu privire la sistemele de compensare care le acoperă activitatea de investiții;

(21) întrucât, cu toate acestea, utilizarea nereglementată în materiale publicitare a unor trimiteri la valoarea și aria unui sistem de compensare ar putea afecta stabilitatea sistemului financiar sau încrederea investitorilor; întrucât statele membre ar trebui, prin urmare, să stabilească norme pentru limitarea acestor trimiteri;

(22) întrucât, în principiu, prezenta directivă obligă fiecare întreprindere de investiții să participe la un sistem de compensare a investitorilor; întrucât directivele care reglementează admiterea oricărei întreprinderi de investiții al cărei sediu central nu se află într-un stat membru și, în special, Directiva 93/22/CEE, permit statelor membre să decidă dacă și în ce condiții permit sucursalelor acestor întreprinderi de investiții să funcționeze pe teritoriul lor; întrucât sucursale în cauză nu se vor bucura de libertatea de a oferi servicii în conformitate cu articolul 59 al doilea alineat din tratat, sau de dreptul de stabilire în alte state membre decât acelea în care sunt stabilite; întrucât, în consecință, statul membru care admite astfel de sucursale trebuie să decidă modul în care aplică principiile prezentei directive în cazul sucursalelor în cauză, în conformitate cu articolul 5 din Directiva 93/22/CEE și cu necesitatea de a proteja investitorii și de a menține integritatea sistemului financiar; întrucât este esențial ca investitorii sucursalelor în cauză să fie informați pe deplin asupra dispozițiilor care le sunt aplicabile în materie de compensare;

(23) întrucât nu este indispensabil în prezenta directivă să se armonizeze metodele prin care sistemele de compensare a

investitorilor sunt finanțate, pe de o parte deoarece costul finanțării acestor sisteme trebuie, în principiu, să fie suportat de către întreprinderile de investiții și, pe de altă parte, deoarece capacitățile de finanțare ale acestor sisteme trebuie să fie proporționale cu obligațiile lor; întrucât, cu toate acestea, acest lucru nu trebuie să amenințe stabilitatea sistemului financiar al statului membru în cauză;

(24) întrucât prezenta directivă nu trebuie să aibă ca rezultat răspunderea statelor membre sau ale autorităților lor competente în fața investitorilor în cazul în care statele membre în cauză s-au asigurat că au fost instituite și recunoscute oficial unul sau mai multe sisteme pentru compensarea sau protejarea investitorilor, în condițiile prevăzute de prezenta directivă;

(25) întrucât, în concluzie, un nivel minim de armonizare a mecanismelor de compensare a investitorilor este necesar pentru realizarea pieței interne pentru întreprinderile de investiții, deoarece va da posibilitatea investitorilor să facă afaceri cu aceste întreprinderi având o încredere mai mare, în special cu întreprinderile din alte state membre, și va face posibilă evitarea dificultăților cauzate de statele membre gazdă care aplică norme de protecție a investitorilor care nu sunt coordonate la nivel comunitar; întrucât o directivă comunitară obligatorie este singurul instrument adecvat pentru realizarea obiectivului dorit în absența generală a unor mecanisme de compensare a investitorilor cu un domeniu de aplicare corespunzător celui prevăzut în Directiva 93/22/CEE; întrucât realizează numai armonizarea minimă necesară, prezenta directivă permite statelor membre să impună o protecție mai largă sau mai ridicată, dacă doresc, și lasă statelor membre libertatea necesară cu privire la organizarea și finanțarea sistemelor de compensare a investitorilor,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

În sensul prezentei directive:

1. „întreprindere de investiții” înseamnă o întreprindere de investiții definită la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 93/22/CEE:

— autorizată în conformitate cu articolul 3 din Directiva 93/22/CEE

sau

- autorizată ca instituție de credit în conformitate cu Directiva 77/780/CEE⁽¹⁾ a Consiliului și cu Directiva 89/646/CEE⁽²⁾ a Consiliului, a cărei autorizație include unul sau mai multe servicii de investiții enumerate în secțiunea A din anexa la Directiva 93/22/CEE;
2. „activitate de investiții” înseamnă orice serviciu de investiții definit la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 93/22/CEE și serviciul menționat la punctul 1 din secțiunea C din anexa la directiva în cauză;
3. „instrumente” înseamnă instrumentele enumerate în secțiunea B din anexa la Directiva 93/22/CEE;
4. „investitor” înseamnă orice persoană care a încredințat fonduri sau instrumente unei întreprinderi de investiții în legătură cu activitățile de investiții;
5. „sucursală” înseamnă un sediu de afaceri care face parte dintr-o întreprindere de investiții, care nu are personalitate juridică și care furnizează servicii de investiții pentru care întreprinderea de investiții a fost autorizată; orice număr de sucursale înființate în același stat membru de către o întreprindere de investiții care își are sediul în alt stat membru este considerat drept o singură sucursală;
6. „activitate comună de investiții” înseamnă activitatea de investiții efectuată în numele a două sau mai multe persoane sau asupra căreia două sau mai multe persoane au drepturi care pot fi exercitate prin semnătura uneia sau mai multora dintre aceste persoane;
7. „autorități competente” înseamnă autoritățile definite la articolul 22 din Directiva 93/22/CEE; aceste autorități pot fi, după caz, cele definite la articolul 1 din Directiva 92/30/CEE a Consiliului din 6 aprilie 1992 privind supravegherea instituțiilor de credit pe o bază consolidată⁽³⁾.

Articolul 2

(1) Fiecare stat membru se asigură că pe teritoriul său sunt constituite și recunoscute oficial unul sau mai multe sisteme de

compensare a investitorilor. Cu excepția cazurilor prevăzute la al doilea paragraf și la articolul 5 alineatul (3), nici o întreprindere de investiții autorizată în statul membru în cauză nu își poate desfășura activitatea de investiții în cazul în care nu participă la un astfel de sistem.

Un stat membru poate exonera, cu toate acestea, o instituție de credit care intră sub incidența prezentei directive de obligația de a participa la un sistem de compensare a investitorilor în cazul în care instituția de credit în cauză este deja exceptată în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din Directiva 94/19/CE de la obligația de a participa la un sistem de garantare a depozitelor, cu condiția ca protecția și informațiile oferite deponenților să fie oferite și investitorilor în aceleași condiții, iar investitorii se bucură astfel de o protecție cel puțin echivalentă cu cea asigurată de un sistem de compensare a investitorilor.

Statul membru care utilizează această opțiune informează Comisia; acesta comunică, în special, caracteristicile sistemelor de protecție în cauză și ale instituțiilor de credit acoperite de acestea în temeiul prezentei directive, precum și orice modificări ulterioare ale informațiilor furnizate. Comisia informează Consiliul cu privire la acestea.

(2) Un sistem asigură acoperire pentru investitori în conformitate cu articolul 4 în cazul în care:

— autoritățile competente au constatat că, după părerea lor, o întreprindere de investiții pare, pentru moment, din motive legate direct de situația sa financiară, să fie în incapacitatea de a-și îndeplini obligațiile rezultate în urma creanțelor investitorilor și nu are perspective apropiate de a și le putea îndeplini

sau

— o autoritate judiciară a dat o hotărâre, din motive legate direct de situația financiară a unei întreprinderi de investiții, care are ca efect suspendarea capacității investitorilor de a-și recupera creanțele de la întreprinderea de investiții în cauză,

oricare dintre aceste situații intervine prima.

Acoperirea trebuie să fie asigurată pentru creanțele rezultate din incapacitatea unei întreprinderi de investiții:

— de a rambursa investitorilor fondurile care le sunt datorate sau care le aparțin și pe care îi deține în numele acestora în legătură cu activitatea de investiții

sau

— de a restitui investitorilor orice instrument care le aparține și pe care îl deține, administrează sau gestionează în numele acestora în legătură cu activitatea de investiții,

în conformitate cu condițiile legale și contractuale aplicabile.

(1) Prima Directivă 77/780/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1977 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și desfășurarea activității instituțiilor de credit (JO L 322, 17.12.1977, p. 30), directivă astfel cum a fost modificată ultima dată de Directiva 89/646/CEE (JO L 386, 30.12.1989, p. 1).

(2) A doua Directivă 89/646/CEE a Consiliului din 15 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și desfășurarea activității instituțiilor de credit și de modificare a Directivei 77/780/CEE (JO L 386, 30.12.1989, p. 1), directivă astfel cum a fost modificată ultima dată de Directiva 92/30/CEE (JO L 110, 28.4.1992, p. 52).

(3) JO L 110, 28.4.1992, p. 52.

(3) Orice creanță prevăzută la alineatul (2) asupra unei instituții de credit care, într-un stat membru dat, intră atât sub incidența prezentei directive, cât și a Directivei 94/19/CE este direcționată de către statul membru în cauză către un sistem prevăzut într-una dintre aceste directive pe care statul membru îl consideră adecvat. Nici o creanță nu poate face obiectul unei duble compensări în temeiul celor două directive.

(4) Valoarea creanței unui investitor se calculează în conformitate cu condițiile legale și contractuale, în special în conformitate cu cele care se referă la compensații și la creanțele de compensat care sunt aplicabile, la data constatării sau hotărârii menționate la alineatul (2), evaluării valorii banilor sau a valorii instrumentelor aparținând investitorului, determinată, dacă este posibil, prin referință la valoarea de piață, pe care întreprinderea de investiții este în incapacitate de a le rambursa sau înapoia.

Articolul 3

Creanțele care decurg din tranzacții în legătură cu care s-a pronunțat o condamnare penală pentru spălare de bani, în înțelesul articolului 1 din Directiva 91/308/CEE a Consiliului din 10 iunie 1991 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor ⁽¹⁾, sunt excluse de la orice compensare oferită în cadrul sistemelor de compensare a investitorilor.

Articolul 4

(1) Statele membre se asigură că sistemele asigură o acoperire de minimum 20 000 ECU pentru fiecare investitor pentru creanțele menționate la articolul 2 alineatul (2).

Până la 31 decembrie 1999, statele membre în care, în momentul adoptării prezentei directive, acoperirea este mai mică de 20 000 ECU pot păstra acest nivel mai redus de compensare, cu condiția ca acesta să nu fie mai mic de 15 000 ECU. Această opțiune este disponibilă, de asemenea, statelor membre cărora li se aplică dispozițiile tranzitorii din articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 94/19/CE.

(2) Un stat membru poate prevedea ca anumiți investitori să fie excluși de la acoperirea oferită de către sisteme sau să li se acorde un nivel de acoperire mai scăzut. Aceste excluderi sunt enumerate în anexa I.

(3) Prezentul articol nu împiedică menținerea sau adoptarea unor dispoziții care asigură investitorilor o acoperire mai ridicată sau mai completă.

(4) Un stat membru poate limita acoperirea prevăzută la alineatul (1) sau la alineatul (3) la un anumit procent din creanța unui investitor. Procentul acoperit trebuie să fie, cu toate acestea, mai

mare sau egal cu 90 % din creanță, atâta timp cât suma de plată în cadrul sistemului de compensare este mai mică de 20 000 ECU.

Articolul 5

(1) În cazul în care o întreprindere de investiții obligată în temeiul articolului 2 alineatul (1) să participe la un sistem de compensare nu își îndeplinește obligațiile care îi revin ca membru al aceluia sistem, sunt notificate autoritățile competente care au eliberat autorizația și care, în cooperare cu sistemul de compensare, adoptă toate măsurile necesare, inclusiv impunerea de sancțiuni, pentru a se asigura că întreprinderea de investiții își îndeplinește obligațiile.

(2) În cazul în care măsurile respective nu conduc la respectarea obligațiilor de către întreprinderea de investiții, sistemul poate, în cazul în care legislația internă permite excluderea unui membru, cu aprobarea expresă a autorităților competente, să dea un preaviz de minimum 12 luni cu privire la intențiile sale de a retrage întreprinderii de investiții calitatea de membru al sistemului. Sistemul va continua să asigure acoperirea prevăzută la articolul 2 alineatul (2) al doilea paragraf pentru activitatea de investiții desfășurată în acea perioadă. În cazul în care, la expirarea preavizului, întreprinderea de investiții nu și-a îndeplinit obligațiile, sistemul de compensare poate exclude întreprinderea în cauză, cu aprobarea expresă a autorităților competente.

(3) În cazul în care legislația internă permite acest lucru și cu aprobarea expresă a autorităților competente care i-au eliberat autorizația, o întreprindere de investiții care a fost exclusă dintr-un sistem de compensare a investitorilor poate continua să ofere servicii de investiții dacă, înainte de excludere, a prevăzut alte mecanisme de compensare care să asigure investitorilor o acoperire cel puțin echivalentă cu cea oferită de către sistemul recunoscut oficial și care să aibă caracteristici echivalente cu acest sistem.

(4) În cazul în care o întreprindere de investiții propusă pentru excludere în conformitate cu alineatul (2) nu este în măsură să prevadă alte mecanisme care să îndeplinească condițiile impuse la alineatul (3), autoritățile competente care au eliberat autorizația o retrag de îndată.

Articolul 6

După anularea autorizației unei întreprinderi de investiții, acoperirea prevăzută la articolul 2 alineatul (2) al doilea paragraf continuă să fie oferită pentru activitățile de investiții desfășurate până în momentul anulării.

Articolul 7

(1) Sistemele de compensare a investitorilor instituite și recunoscute oficial într-un stat membru în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) acoperă, de asemenea, investitorii de la sucursalele înființate de către întreprinderea de investiții în alte state membre.

⁽¹⁾ JO L 166, 28.6.1991, p. 77.

Până la 31 decembrie 1999, nivelul sau aria, inclusiv procentul, acoperirii oferite nu pot depăși nivelul sau aria maximă a acoperirii oferite de către sistemul de compensare corespunzător de pe teritoriul statului membru gazdă. Înainte de această dată, Comisia redactează un raport pe baza experienței acumulate în aplicarea acestui paragraf și a articolului 4 alineatul (1) din Directiva 94/19/CE menționată anterior și analizează necesitatea de a aplica în continuare aceste prevederi. După caz, Comisia prezintă o propunere de directivă Parlamentului European și Consiliului în vederea prelungirii valabilității acestora.

În cazul în care nivelul sau aria, inclusiv procentul, acoperirii oferite de către sistemul de compensare a investitorilor din statul membru gazdă depășește nivelul sau aria acoperirii oferite de către statul membru în care întreprinderea de investiții este autorizată, statul membru gazdă se asigură că există un sistem recunoscut oficial pe teritoriul său la care o sucursală poate adera voluntar pentru a completa acoperirea de care se bucură deja investitorii săi, în temeiul apartenenței sale la sistemului de compensare din statul membru de origine.

Sistemul la care va adera sucursala trebuie să acopere categoria de instituții din care aceasta face parte sau de care se apropie cel mai mult în statul membru gazdă.

Statele membre se asigură că sunt stabilite condiții obiective și de aplicare generală pentru participarea sucursalelor în cadrul tuturor sistemelor de compensare a investitorilor. Admiterea este condiționată de îndeplinirea de către sucursală a obligațiilor ce le revin membrilor, în special plata tuturor contribuțiilor și a altor taxe. La aplicarea acestui paragraf, statele membre respectă principiile directoare stabilite în anexa II.

(2) În cazul în care o sucursală care și-a exercitat opțiunea de a adera, în mod voluntar, la un sistem de compensare a investitorilor în conformitate cu alineatul (1) nu își îndeplinește obligațiile care îi revin ca membră a sistemului în cauză, sunt notificate autoritățile competente care i-au eliberat autorizația și care, în cooperare cu sistemul de compensare, adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că sucursala își îndeplinește obligațiile menționate anterior.

În cazul în care aceste măsuri nu conduc la respectarea de către sucursală a obligațiilor prevăzute în prezentul articol, după o perioadă corespunzătoare de preaviz de minimum 12 luni, sistemul de compensare poate exclude sucursala, cu aprobarea autorităților competente care au eliberat autorizația. Activitățile de investiții desfășurate înainte de data excluderii sunt în continuare acoperite după acea dată de către sistemul de compensare la care sucursala a aderat voluntar. Investitorii sunt informați cu privire la retragerea acoperirii suplimentare și la data de la care aceasta intră în vigoare.

Articolul 8

(1) Acoperirea prevăzută la articolul 4 alineatele (1), (3) și (4) se aplică creanței totale a investitorului asupra aceleiași întreprinderi de investiții, în conformitate cu prezenta directivă, indiferent de numărul de conturi, de valută și de locația în Comunitate.

Statele membre pot prevedea, cu toate acestea, că fondurile în valute diferite de cele ale statelor membre și ECU nu sunt acoperite sau beneficiază de o acoperire redusă. Această opțiune nu se aplică instrumentelor.

(2) Cota fiecărui investitor în activități de investiții comune este luată în considerare la calcularea acoperirii prevăzute la articolul 4 alineatele (1), (3) și (4).

În lipsa unor prevederi speciale, creanțele sunt împărțite egal între investitori.

Statele membre pot prevedea că, pentru calcularea limitelor prevăzute la articolul 4 alineatele (1), (3) și (4), creanțele cu privire la activități de investiții comune asupra cărora două sau mai multe persoane au drepturi în calitate de membri ai unui parteneriat de afaceri, ai unei asociații sau grupări similare fără personalitate juridică, pot fi agregate și tratate ca și cum ar fi generate de o investiție realizată de către un singur investitor.

(3) În cazul în care un investitor nu este beneficiarul legal al sumelor sau valorilor mobiliare deținute, persoana care este beneficiarul legal este cea care primește compensația, cu condiția ca persoana în cauză să fie identificată sau identificabilă înainte de data constatării sau hotărârii prevăzute la articolul 2 alineatul (2).

În cazul în care două sau mai multe persoane sunt beneficiari legali, la calcularea limitelor prevăzute la articolul 4 alineatele (1), (3) și (4) se ia în considerare cota-parte a fiecăreia, în conformitate cu dispozițiile care reglementează gestionarea sumelor sau valorilor mobiliare.

Această prevedere nu se aplică organismelor de plasament colectiv.

Articolul 9

(1) Sistemul de compensare adoptă măsurile adecvate pentru informarea investitorilor cu privire la constatarea sau hotărârea menționate la articolul 2 alineatul (2) și, în cazul în care aceștia urmează să primească compensații, pentru a acorda compensațiile cât mai curând posibil. Sistemul poate stabili o perioadă în care investitorilor li se solicită să își depună solicitările de compensare. Această perioadă nu poate fi mai scurtă de cinci luni de la data constatării sau hotărârii menționate anterior sau de la data la care constatarea sau hotărârea sunt făcute publice.

Faptul că această perioadă a expirat nu poate, cu toate acestea, să fie invocată de către sistem pentru a refuza acoperirea unui investitor care nu a putut să își valorifice la timp dreptul la compensare.

(2) Sistemul trebuie să fie în măsură să plătească creanțele investitorilor cât mai curând posibil, cel mai târziu în termen de trei luni de la stabilirea eligibilității și a valorii creanței.

În circumstanțe cu totul excepționale și în cazuri speciale, sistemul de compensare poate solicita autorităților competente o prelungire a termenului. Această prelungire nu poate depăși trei luni.

(3) Sub rezerva termenului prevăzut la alineatul (2), în cazul în care un investitor sau orice altă persoană care deține drepturi sau un interes legate de activitatea de investiții, a fost acuzat de o infracțiune decurgând din sau având legătură cu spălarea banilor, astfel cum a fost definită la articolul 1 din Directiva 91/308/CEE, sistemul de compensare poate suspenda orice plată până la pronunțarea hotărârii judecătorești.

Articolul 10

(1) Statele membre se asigură că fiecare întreprindere de investiții adoptă măsurile necesare pentru a pune la dispoziția investitorilor efectivi și potențiali informațiile necesare acestora pentru identificarea sistemului de compensare a investitorilor la care aderă întreprinderea de investiții și sucursalele sale din Comunitate sau orice alt mecanism prevăzut în temeiul articolului 2 alineatul (1) al doilea paragraf sau al articolului 5 alineatul (3). Investitorii sunt informați despre prevederile sistemului de compensare a investitorilor sau ale oricărui alt mecanism aplicabil, inclusiv despre cuantumul și aria acoperirii oferite de către sistemul de compensare, precum și despre orice norme stabilite de către statul membru în conformitate cu articolul 2 alineatul (3). Aceste informații sunt făcute publice într-o formă ușor de înțeles.

De asemenea, informațiile privind condițiile de compensare și formalitățile care trebuie îndeplinite pentru obținerea compensării sunt oferite la cerere.

(2) Informațiile prevăzute la alineatul (1) sunt prezentate în forma prevăzută de legislația internă, în limba sau limbile oficiale ale statului membru în care este stabilită sucursala.

(3) Statele membre stabilesc norme de limitare a utilizării în scopuri publicitare a informațiilor prevăzute la alineatul (1), pentru a preveni ca această utilizare să afecteze stabilitatea sistemului financiar sau încrederea investitorilor. Statele membre pot, în special, să limiteze această publicitate la o simplă mențiune a sistemului la care întreprinderea de investiții a aderat.

Articolul 11

(1) Fiecare stat membru verifică dacă sucursalele înființate de o întreprindere de investiții al cărei sediu central este în afara Comunității dispun de o acoperire echivalentă cu cea prevăzută prin prezenta directivă. În absența acestei acoperiri, statele membre pot stipula, sub rezerva articolului 5 din Directiva 93/22/CEE, ca sucursalele înființate de o întreprindere de investiții al cărei sediu central este în afara Comunității să adere la sisteme de compensare a investitorilor care funcționează pe teritoriul acesteia.

(2) Investitorilor efectivi și potențiali ai unor sucursale înființate de către întreprinderi de investiții al căror sediu central este în afara Comunității li se oferă, de către întreprinderea de investiții în cauză, toate informațiile relevante cu privire la mecanismul de compensare care le acoperă investițiile.

(3) Informațiile prevăzute la alineatul (2) sunt făcute publice în forma prevăzută de legislația internă, în limba sau limbile oficiale ale statului membru în care este stabilită sucursala, și sunt redactate într-o formă clară și ușor de înțeles.

Articolul 12

Fără a se aduce atingere altor drepturi pe care le pot avea în conformitate cu legislația internă, sistemele care efectuează vărsăminte pentru compensarea investitorilor au dreptul de subrogare în drepturile investitorilor aflați în procedura de lichidare, până la concurența unei sume egale cu vărsământul lor.

Articolul 13

Statele membre se asigură că dreptul unui investitor la compensare poate face obiectul unei acțiuni a investitorului împotriva sistemului de compensare.

Articolul 14

Cel târziu până la 31 decembrie 1999, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentei directive însoțit, după caz, de propuneri de revizuire a acesteia.

Articolul 15

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 26 septembrie 1998. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 16

Articolul 12 din Directiva 93/22/CEE se abrogă cu efect de la data prevăzută la articolul 15 alineatul (1).

Articolul 17

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 18

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 3 martie 1997.

Pentru Parlamentul European

Președintele

J. M. GIL-ROBLES

Pentru Consiliu

Președintele

M. DE BOER

ANEXA I

LISTA EXCLUDERILOR PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 4 ALINEATUL (2)

1. Investitorii profesionali și instituționali, inclusiv:
 - întreprinderile de investiții definite la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 93/22/CEE;
 - instituțiile de credit definite la articolul 1 prima liniuță din Directiva 77/780/CEE a Consiliului;
 - instituțiile financiare definite la articolul 1 alineatul (6) din Directiva 89/646/CEE a Consiliului;
 - întreprinderile de asigurări;
 - organismele de plasament colectiv;
 - fondurile de pensii.Alți investitori profesionali și instituționali.
2. Instituții supranaționale, autorități guvernamentale și ale administrației centrale.
3. Autoritățile provinciale, regionale, locale și municipale.
4. Directorii, administratorii și membrii cu răspundere personală din întreprinderile de investiții, persoanele care dețin cel puțin 5 % din capitalul unor astfel de întreprinderi de investiții, persoanele răspunzătoare pentru efectuarea auditărilor statutare ale documentelor contabile ale întreprinderilor de investiții și investitorii cu statut similar în cadrul altor întreprinderi din același grup.
5. Rudele apropiate și părți terțe care acționează în numele investitorilor menționați la punctul 4.
6. Alte întreprinderi din același grup.
7. Investitorii care au o responsabilitate pentru sau au profitat de anumite situații în legătură cu o întreprindere de investiții care au condus la dificultățile financiare ale întreprinderii sau au contribuit la deteriorarea situației ei financiare.
8. Societățile care au o dimensiune care nu le permite să întocmească bilanțuri prescurtate în conformitate cu articolul 11 din a Patra Directivă 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat privind conturile anuale ale anumitor tipuri de societăți ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ JO L 222, 14.8.1978, p. 11, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată de Directiva 94/8/CE (JO L 82, 25.3.1994, p. 33).

ANEXA II

PRINCIPII DIRECTOARE

[menționate la articolul 7 alineatul (1) al cincilea paragraf]

În cazul în care o sucursală solicită aderarea la un sistem de compensare din statul membru gazdă, pentru a oferi o acoperire suplimentară, sistemul din statul membru gazdă va stabili, pe bază bilaterală cu sistemul din statul membru de origine norme potrivite și proceduri pentru plata compensației către investitorii la acea sucursală. Următoarele principii se aplică pentru definirea acestor proceduri și stabilirea condițiilor de aderare la această sucursală [în conformitate cu dispozițiile articolului 7 alineatul (1)]:

- (a) sistemul statului membru gazdă își păstrează pe deplin dreptul de a impune normele obiective și de aplicare generală întreprinderilor de investiții participante; acesta poate solicita furnizarea de informații relevante și are dreptul de a verifica aceste informații la autoritățile competente ale statului membru de origine;
- (b) sistemul statului membru gazdă satisface solicitările privind o compensare suplimentară, după ce a fost informat de către autoritățile competente ale statului membru de origine cu privire la constatarea sau hotărârea prevăzută la articolul 2 alineatul (2). Sistemul statului membru gazdă își păstrează pe deplin dreptul de a verifica drepturile investitorului, în conformitate cu propriile norme și proceduri, înainte de a plăti compensația suplimentară;
- (c) sistemele din statul membru de origine și din statul membru gazdă vor coopera deplin unele cu celelalte pentru a se asigura că investitorii primesc compensațiile prompt și în cuantumul cuvenit. În special, acestea vor conveni asupra modului în care existența unei creanțe care poate da naștere unei compensări, conform prevederilor fiecăruia dintre sisteme, va afecta compensația plătită investitorului de către fiecare sistem;
- (d) sistemele din statul membru gazdă au dreptul să impună sucursalelor o taxă pentru acoperirea suplimentară calculată corespunzător, ținând seama de acoperirea finanțată de către sistemul statului membru de origine. Pentru a facilita aplicarea taxei, sistemul statului membru gazdă are dreptul să presupună că obligațiile sale sunt limitate, în orice situație, la diferența dintre acoperirea pe care o oferă și acoperirea oferită de către statul membru de origine, indiferent dacă statul membru de origine plătește efectiv o compensație pentru creanțele investitorilor de pe teritoriul statului membru gazdă sau nu.